

E15 MAGAZÍN

1. Jak se Igor Orozovič stal z herce hudebníkem?

13.05.2024 E15 Magazín - MILAN ŠEFL

strana: 10

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Národním; Ostravě

/ hudba /

1

Zpěváků, kteří zběhli na hereckou dráhu anebo se věnovali herectví souběžně s muzikou, je spousta. Méně je renomovaných herců, které zlákala hudba natolik, aby vyrazili do nahrávacích studií a na koncertní štače.

Do té druhé kategorie umělců patří Igor Orozovič, člen činohry naší první scény známý z mnoha divadelních rolí i z televizních kriminálků Polda nebo Devadesátky.

Písníčky začal skládat pro originální Cabaret Calembour, který v roce 2009 spoluzakládal, ale v posledních dvou letech už vystupuje s vlastní kapelou a ambiciózním autorským repertoárem, který shrnul v právě vydaném debutovém albu *Když chlap svléká tmu*. Vedle Igora na něm zpívají i Aneta Langerová, Bára Poláková a Kateřina Marie Tichá a producentem nahrávky byl Filip Jelínek, který působí v J. A. R. a Ilustratosphere Dana Bárty. "Beru to album jako cestu, jak dostat své písně k lidem. Protože život písní spočívá v tom, že se je lidi poslechnou – a na koncertech se dostanou jen k malému procentu posluchačů. Album navíc písním prodlužuje život. Například v divadle nic takového není možné, představení se nearchivují, je to pomíjivé," říká Igor Orozovič.

Jeho první deska *Když muž svléká tmu* je hodně rozmanitá, písně se liší hudebně, tematicky i náladou. Jak vlastně Igorovy skladby vznikají? Píše je na základě hudebního motivu, zárodku melodie, anebo je pro něj prvotní inspirací příběh, sdělení písníčky? "Skoro vždycky vycházím z textů, je to tak snad v devadesáti procentech případů. Nejdřív je myšlenka, která rozvibruje hudbu. Nemám rád, když se text na muziku jen tak pověsí. Sice to jde – na jakékoli tři akordy můžete pověsit slova, ale já se vždy snažím vytvořit dílo, které se skládá z originálního textu a originální hudby. Pak teprve vzniká něco, co už od sebe nejde oddělit."

Igor je jazykově velmi zdatný, mluví i srbsky, francouzsky a anglicky, ale nikdy ho nenapadlo tvořit jinak než v češtině – a jeho práce s mateřštinou je příkladná. "V populární hudbě je samozřejmě jednodušší pracovat s angličtinou, ale mnohem hodnotnější podle mě je vyjádřit se ve svém rodném jazyce – aby to mělo kvalitu a hloubku a text nebyl jen přehlídkou klíšé, která jsme už stokrát slyšeli." Hudební cesta Igora Orozoviče se dost liší od toho, co známe z praxe běžně panující v české pop music. Album vydal až po dvou letech poctivého koncertování, nikoli předem, ještě než na pódia vkročil, jako lákadlo na vystoupení. "Chtěl jsem si vyzkoušet, jestli to lidi vůbec bude bavit. A jestli to bude bavit mě," směje se Igor. "Člověk by řekl, že jako herec budu mít na jevišti výhodu, přece jen umím pracovat s nervozitou, trémou. Jenže v divadle se můžu schovat za svou roli, ale na koncertě jsem sám za sebe. Ze začátku mi to nebylo příjemné."

A co nějaké ty herecké triky, jak z pódia vtáhnout diváky do děje, dají se využít? Igor tvrdí, že jestli jich užívá, tak nevědomky. Spíš se snaží při koncertech zužitkovat zkušenosti, k nimž přišel už jako muzikant. "Když lidem hned na začátku propíchnu nějakou chybu, kterou jsem v písničce udělal, nebo jim řeknu, že jsem třeba nastydlý, ocení to a pochopí, že v tom ten večer jedeme společně.

Nedávno nám s kapelou chyběl na koncertě jeden pedál, tak jsme to před lidmi přiznali a před jejich očima jsme si po jednotlivých písničkách přenášeli pedál z kouta do kouta – kdo ho zrovna potřeboval... Nebo jsem si jednou zapomněl kostým a půjčil jsem si jednotlivé kousky od kluků z kapely a pak jsem je představoval podle toho, co mi kdo poskytl. Takže nejde o to, aby bylo na pódiu všechno perfektní, spíš to chce vnímat dynamiku vystoupení a klidně i uhnout jinam," vysvětluje Igor.

Je to už jedenáct let, co Igor Orozovič získal angažmá v Činohře Národního divadla v Praze. Zahrál si tu velké role v inscenacích *Strakonický dudák*, *V rytmu swingu buší srdce mé*, *Kytice* nebo *Audience u královny*, od roku 2023 je krejčím *Fialou* v *Našich furiantech* a *Claudiem* v *Shakespearově Hamletovi*. Poslední zmíněnou inscenaci vytvořil už pod režijním vedením dua Skutr, tedy nových uměleckých ředitelů činohry Martina Kukučky a Lukáše Trpišovského.

"To, co do Národního přinesli, se neukáže během půl sezony nebo jedné sezony, ale až později," komentuje jejich působení Igor. "Lidsky jsou v pohodě, z *Hamleta* v jejich režii mám radost. I když bych míň škrtal, ale to je můj problém."

A jak vidí Igor Orozovič své další působení na první scéně? "Musím se přiznat, že po covidu jsem se divadlem obecně cítil už trochu unavený. Musel jsem si některé věci v hlavě předefinovat, ale došel jsem k tomu, že mě to v Národním pořád baví.

Samozřejmě to nemůže být komorní intimní hraní, kde se člověku vrací od diváků mnohem víc energie, často je to prostě práce a opravdová dřina – jenže pořád dřina umělecká a přínosná. I když mě lidé mají za bručouna, zlepšuju se v tom a pochopil jsem, že je lepší hledat si ve všem to pozitivní než na něco pořád nadávat. Nadáváním stejně člověk nic nezmění. Ani na to už nemám čas. Když mě představení nebaví, večer ho co nejkvalitněji odehrajou a příště si s mnohem větší chutí zahraju něco jiného."

Do Národního divadla přišly s novým vedením i nové herecké tváře. To zkušeného člena souboru asi taky "občerství", nebo ne? "Ač jsem ješitný chlap s egem, tak z těch mladých mám ke svému vlastnímu překvapení velkou radost. Nabíjejí mě a líbí se mi, jak jsou zapálení a otevření.

Skutři nabrali samé úžasné lidi: Denisu Barešovou, Pavla Neškudlu, Zdeňka Piškulu... Taky Filip Březina hostuje ve dvou věcech, toho znám ještě z Ostravy, kde mi hrál brášku v *Baladě pro banditu*," zmiňuje mladého herce, který zkraje roku tolik zaujal v seriálu *Smysl pro tumor*.

Také Igora stále častěji využívají filmaři a televizní tvůrci. Zatímco v televizi hraje hlavně v krimi seriálech, na plátně se objevuje

vesměs v romantických komediích typu Jedině Tereza nebo Přání k narozeninám. Kde by si sám rád zahrál? "Ty komedie se teď sešly náhodou. Nejsem až takový formát, abych si mohl vybírat. V poslední době se mi hezky pracovalo s režisérem Jiřím Svobodou na filmu Cesta do tmy. Ale taky už jsem dva projekty odmítl, protože mi nepřišly tak zajímavé, abych si jimi zabíral čas. Herecký život je paradoxní, buď toho máte moc a musíte odmítat, nebo naopak dva roky nic neděláte.

Štve vás samozřejmě obojí."

A odmítl už Igor Orozovič něco, čeho pak litoval? "Odmítl jsem třeba roli v sérii Božena, což byl moc pěkný projekt. Ale tehdy jsme v Divadle Komedie zkoušeli muzikál Lazarus, což je moje životní představení. Tudiž z toho, že jsem nakonec v Boženě nehrál, nemám důvod být nešťastný," zmiňuje Igor "životní roli" v muzikálu Davida Bowieho, který se už pět let za velkého zájmu diváků hraje v centru Prahy – s Igorem v hlavní roli.

Vyvinul se za tu dobu nějak jeho vztah k poslednímu Bowieho dílu, jež mělo v New Yorku premiéru jen pár týdnů před zpěvákovou smrtí? "Muzikál Lazarus je už rozhodně moje srdeční věc. Stejně jako David Bowie. Ne že bych doma sjížděl jeho diskografii, jeho hudba vyžaduje soustředěnější poslech. Ale viděl jsem s ním spoustu filmů a dokumentů a zaujalo mě například, jak detailně přemýšlel nad každou drobností, ať šlo o obal desky, nebo třeba jevištní prezentaci." Takže Bowie jako inspirace? "Jednoznačně. On kladl sám sobě do cesty překážky, přijímal jakékoli výzvy. Tím je pro mě nesmírně inspirativní a taky proto jsem se vedle herectví vydal i na tu svou hudební jízdu. A ještě hodlám šlápnout na plyn!" __

12-15__IGOR OROZOVIČ NA JEVIŠTI I ZA KLAVÍREM. ČLENA ČINOHRY NÁRODNÍHO DIVADLA JE TŘEBA RESPEKTOVAT I JAKO MUZIKANTA

22-23__NEJDRAŽŠÍ CHIPSY SVĚTA. PRODÁVAT JEDEN SMAŽENÝ BRAMBOROVÝ LUPÍNEK ZA 250 KORUN JE MISTROVSTVÍ MARKETINGU. NEBO...

28-29__ZAHRÁT SI NA KAPITÁNA AMERIKU. PRAŽSKÝ COMIC-CON UKÁZAL, ŽE PŘEVLEKNOUT SE ZA FILMOVOU POSTAVU MŮŽE BÝT FAJN JOB

18-20__ZLATÍ HOŠI U LEDU. CO JE POTŘEBA UDĚLAT PRO TO, ABY ČESKÁ HOKEJOVÁ REPREZENTACE OPĚT VOZILA DOMŮ MEDAILE?

22-26__KDYŽ MÓDA ZPYTUJE SVĚDOMÍ. DOBŘE SE OBLÉKAT, ALE NENIČIT PLANETU JE STÁLE NALÉHAVĚJŠÍ VÝZVOU KDYŽ CHLAP SVLÉKÁ TMU

Na album Když chlap svléká tmu zařadil Igor Orozovič jedenáct autorských písní. V několika duetech zpívá se zpěvačkami Barborou Polákovou, Kateřinou Marií Tichou, Anetou Langerovou a v písni Madame de Janjour účinkuje i jeho kolegyně z Národního divadla Iva Janžurová. BOWIEHO LAZARUS

Komorní muzikál Lazarus napsal David Bowie s dramatikem Endou Walshem. Znějí v něm i skladby z Bowieho alba Blackstar (2016), které vyšlo dva dny před jeho smrtí. Příběh navazuje na film Muž, který spadl na Zemi (1976). V Divadle Komedie alternuje v hlavní roli Igor Orozovič s Ondřejem Rumlem.

foto VRATKO BARČÍK, supervize SiNo

Igor Orozovič - Vystudoval činoherní herectví na DAMU a v roce 2009 získal angažmá v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**. Od roku 2013 je členem Činohry Národního divadla v Praze a hostuje na řadě dalších scén. Společně s Tomášem Dianíškou je autorem hry Bezruký Frantík, která byla nominována na Cenu divadelní kritiky. Proslavila ho role v seriálu Polda, zahrál si v i sérii Devadesátky a ve filmech Milada, Fotograf, Očitý svědek nebo Přání k narozeninám. Rád cestuje "na divoko", sbírá hudební nástroje, vytváří koláže a linoryty, hraje na klavír, skládá hudbu a píše texty. V dubnu vydal Supraphon jeho debutové sólové album Když chlap svléká tmu.

12-15 __IGOR OROZOVIČ
NA JEVIŠTI I ZA KLAVÍREM.
ČLENA ČINOHRY
NÁRODNÍHO DIVADLA JE
TŘEBA RESPEKTOVAT I JAKO
MUZIKANTA

22-23 __NEJDRAŽŠÍ CHIPSY
SVĚTA. PRODÁVAT JEDEN
SMAŽENÝ BRAMBOROVÝ
LUPÍNEK ZA 250 KORUN
JE MISTROVSTVÍ
MARKETINGU. NEBO...

28-29 __ZAHRÁT SI NA
KAPITÁNA AMERIKU.
PRAŽSKÝ COMIC-CON
UKÁZAL, ŽE PŘEVLEKNOUT
SE ZA FILMOVOU POSTAVU
MŮŽE BÝT FAJN JOB

18-20 __ZLATÍ HOŠI
U LEDU. CO JE POTŘEBA
UDĚLAT PRO TO, ABY
ČESKÁ HOKEJOVÁ
REPREZENTACE OPĚT
VOZILA DOMŮ MEDAILE?

22-26 __KDYŽ MÓDA
ZPÝTUJE SVĚDOMÍ.
DOBŘE SE OBLÉKAT, ALE
NENÍČT PLANETU JE STÁLE
NALÉHAVĚJŠÍ VÝZVOU

portfolio.

Jak se Igor Orozovič stal z herce hudebníkem?

1

text MILAN ŠEFL, foto VRATKO BARČÍK, supervize SIHO

Zpěváků, kteří zběhli na hereckou dráhu anebo se věnovali herectví souběžně s muzikou, je spousta. Méně je renomovaných herců, které zlákala hudba natolik, aby vyrazili do nahrávacích studií a na koncertní štače. Do té druhé kategorie umělců patří Igor Orozovič, člen činohry naší první scény známý z mnoha divadelních rolí i z televizních kriminálků Polda nebo Devadesátky.

Písničky začal skládat pro originální Cabaret Calembour, který v roce 2009 spoluzakládal, ale v posledních dvou letech už vystupuje s vlastní kapelou a ambiciózním autorským repertoárem, který shrnul v právě vydaném debutovém albu Když chlap svléká tmu. Vedle Igora na něm zpívají i Aneta Langerová, Bára Poláková a Kateřina Marie Tichá a producentem nahrávky byl Filip Jelínek, který působí v J.A.R. a Ilustratosphere Dana Bárty. „Beru to album jako cestu, jak dostat své písně k lidem. Protože život písní spočívá v tom, že si je lidé poslechnou – a na koncertech se dostanou jen k malému procentu posluchačů. Album navíc písním prodlužuje život. Například v divadle nic takového není možné, představení se nearchivují, je to pomíjivé,“ říká Igor Orozovič.

Jeho první deska Když muž svléká tmu je hodně rozmanitá, písně se liší hudebně, tematicky i náladou. Jak vlastně Igorovy skladby vznikají? Píše je na základě hudebního motivu, zárodku melodie, anebo je pro něj prvotní inspirací příběh, sdělení písničky? „Skoro vždycky vycházím z textů, je to tak snad v devadesáti procentech případů. Nejdřív je myšlenka, která rozvíjí hudbu. Nemám rád, když se text na muziku jen tak pověsí. Sice to jde – na jakékoli tři akordy můžete pověsit slova, ale já se vždy snažím vytvořit dílo, které se skládá z originálního textu a originální hudby. Pak teprve vzniká něco, co už od sebe nejde oddělit.“

Igor je jazykově velmi zdatný, mluví i srbsky, francouzsky a anglicky, ale nikdy ho nenapadlo tvořit jinak než v češtině – a jeho práce s mateřštinou je příkladná. „V populární hudbě je samozřejmě jednodušší pracovat s angličtinou, ale mnohem hodnotnější podle mě je vyjádřit se ve svém rodném jazyce – aby to mělo kvalitu a hloubku a text nebyl jen přehlídkou klíše, která jsme už stokrát slyšeli.“

Hudební cesta Igora Orozoviče se dost liší od toho, co známe z praxe běžně panující v české pop

KDYŽ CHLAP SVLÉKÁ TMU

Na album Když chlap svléká tmu zařadil Igor Orozovič jedenáct autorských písní. V několika duetech zpívá se zpěvačkami Barborou Polákovou, Kateřinou Marií Tichou, Anetou Langerovou a v písni Madame de Janjour účinkuje i jeho kolegyně z Národního divadla Iva Janžurová.

music. Album vydal až po dvou letech poctivého koncertování, nikoli předem, ještě než na pódia vkročil, jako lákadlo na vystoupení. „Chtěl jsem si vyzkoušet, jestli to lidi vůbec bude bavit. A jestli to bude bavit mě,“ směje se Igor. „Člověk by řekl, že jako herec budu mít na jevišti výhodu, přece jen umím pracovat s nervozitou, trémou. Jenže v divadle se můžu schovat za svou roli, ale na koncertě jsem sám za sebe. Ze začátku mi to nebylo příjemné.“

A co nějaké ty herecké triky, jak z pódia vtáhnout diváky do děje, dají se využít? Igor tvrdí, že jestli jich užívá, tak nevědomky. Spíš se snaží při koncertech zužitkovat zkušenosti, k nimž přišel už jako muzikant. „Když lidem hned na začátku propíchnu nějakou chybu, kterou jsem v písničce udělal, nebo jim řeknu, že jsem třeba nastydlý, ocení to a pochopí, že v tom ten večer jedeme společně. Nedávno nám s kapelou chyběl na koncertě jeden pedál, tak jsme to před lidmi přiznali a před jejich očima jsme si po jednotlivých písničkách přenášeli pedál z kouta do kouta – kdo ho zrovna potřeboval... Nebo jsem si jednou zapomněl kostým a půjčil jsem si jednotlivé kousky od kluků z kapely a pak jsem je představoval podle toho, co mi kdo poskytl. Takže nejde o to, aby bylo na pódii všechno perfektní, spíš to chce vnímat dynamiku vystoupení a klidně i uhnout jinam,“ vysvětluje Igor.

Je to už jedenáct let, co Igor Orozovič získal angažmá v Činohře Národního divadla v Praze. Zahrál si tu velké role v inscenacích Strakonický dudák, V rytmu swingu buší srdce mé, Kytice nebo Audience u královny, od roku 2023 je krejčím Fialou v Našich furiantech a Claudiem v Shakespearově Hamletovi. Poslední zmíněnou inscenaci vytvořil už pod režijním vedením dua Skutr, tedy nových uměleckých ředitelů činohry Martina Kukučky a Lukáše Trpišovského. „To, co do Národního přinesli, se neukáže během půl sezony nebo

jedné sezony, ale až později,“ komentuje jejich působení Igor. „Lidsky jsou v pohodě, z Hamleta v jejich režii mám radost. I když bych miň škrtal, ale to je můj problém.“

A jak vidí Igor Orozovič své další působení na první scéně? „Musím

BOWIEHO LAZARUS

Komorní

mladých mám ke svému vlastnímu překvapení velkou radost. Nabíjejí mě a líbí se mi, jak jsou zapálení a otevření. Skutři nabrali samé úžasné lidi: Denisu Barešovou, Pavla Neškudlu, Zdeňka Piškulu... Taky Filip Březina hostuje ve dvou věcech, toho znám

rolí v sérii Božena, což byl moc pěkný projekt. Ale tehdy jsme v Divadle Komedie zkoušeli muzikál Lazarus, což je moje životní představení. Tudíž z toho, že jsem nakonec v Boženě nehrál, nemám důvod být nešťastný,“ zmiňuje Igor „životní roli“ v muzikálu

se přiznat, že po covidu jsem se divadlem obecně cítil už trochu unavený. Musel jsem si některé věci v hlavě předdefinovat, ale došel jsem k tomu, že mě to v Národním pořád baví. Samozřejmě to nemůže být komorní intimní hraní, kde se člověku vrací od diváků mnohem víc energie, často je to prostě práce a opravdová dřina – jenže pořád dřina umělecká a přínosná. I když mě lidé mají za bručouna, zlepšuju se v tom a pochopil jsem, že je lepší hledat si ve všem to pozitivní než na něco pořád nadávat. Nadáváním stejně člověk nic nezmění. Ani na to už nemám čas. Když mě představení nebaví, večer ho co nejkvalitněji odehrajou a příště si s mnohem větší chutí zahrāju něco jiného.“

Do Národního divadla přišly s novým vedením i nové herecké tváře. To zkušeného člena souboru asi taky „občerství“, nebo ne? „Ač jsem ješitný chlap s egem, tak z těch

muzikál Lazarus napsal David Bowie s dramatikem Endou Walshem. Znějí v něm i skladby z Bowieho alba Blackstar (2016), které vyšlo dva dny před jeho smrtí. Příběh navazuje na film Muž, který spadl na Zemi (1976). V Divadle Komedie alternuje v hlavní roli Igor Orozovič s Ondřejem Rumlem.

ještě z Ostravy, kde mi hrál brášku v Baladě pro banditu,“ zmiňuje mladého herce, který zkraje roku tolik zaujal v seriálu Smysl pro tumor.

Také Igora stále častěji využívají filmaři a televizní tvůrci. Zatímco v televizi hraje hlavně v krimi seriálech, na plátně se objevuje vesměs v romantických komediích typu Jediné Tereza nebo Přání k narozeninám. Kde by si sám rád zahrál? „Ty komedie se teď sešly náhodou. Nejsem až takový formát, abych si mohl vybírat. V poslední době se mi hezky pracovalo s režisérem Jiřím Svobodou na filmu Cesta do tmy. Ale taky už jsem dva projekty odmítl, protože mi nepřišly tak zajímavé, abych si jimi zabíral čas. Herecký život je paradoxní, buď toho máte moc a musíte odmítat, nebo naopak dva roky nic neděláte. Štve vás samozřejmě obojí.“

A odmítl už Igor Orozovič něco, čeho pak litoval? „Odmítl jsem třeba

Davidu Bowieho, který se už pět let za velkého zájmu diváků hraje v centru Prahy – s Igorem v hlavní roli.

Vyvinul se za tu dobu nějak jeho vztah k poslednímu Bowieho dílu, jež mělo v New Yorku premiéru jen pár týdnů před zpěvákovou smrtí? „Muzikál Lazarus je už rozhodně moje srdeční věc. Stejně jako David Bowie. Ne že bych doma sjížděl jeho diskografii, jeho hudba vyžaduje soustředěnější poslech. Ale viděl jsem s ním spoustu filmů a dokumentů a zaujalo mě například, jak detailně přemýšlel nad každou drobností, ať šlo o obal desky, nebo třeba jevištní prezentaci.“ Takže Bowie jako inspirace? „Jednoznačně. On kladl sám sobě do cesty překážky, přijímal jakékoli výzvy. Tím je pro mě nesmírně inspirativní a taky proto jsem se vedle herectví vydal i na tu svou hudební jízdu. A ještě hodlám šlápnout na plyn!“ —

Igor Orozovič • Vystudoval činoherní herectví na DAMU a v roce 2009 získal angažmá v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě. Od roku 2013 je členem Činohry Národního divadla v Praze a hostuje na řadě dalších scén. Společně s Tomášem Dianíškou je autorem hry Bezruký Frantík, která byla nominována na Cenu divadelní kritiky. Proslavila ho role v seriálu Polda, zahrál si v i sérii Devadesátky a ve filmech Milada, Fotograf, Očitý svědek nebo Přání k narozeninám. Rád cestuje „na divoko“, sbírá hudební nástroje, vytváří koláže a linoryty, hraje na klavír, skládá hudbu a píše texty. V dubnu vydal Supraphon jeho debutové sólové album Když chlap svléká tmu.

